

LUNDAGENEALOGEN

MEDLEMSBLAD FÖR
LUNDS SLÄKTFORSKARFÖRENING

Nr 2 2019

Innehåll

Ordförandens spalt

”Lika torr till sitt väsen som till sin corpus”
dåtidens lundabor i levnadsminnen och reseskildringar

Ester Almqvist – bortglömd konstnär
ett axplock av hur Ester Almqvist målade under olika tidsperioder

Rapport från släktforskarveckan Skåne 2019
Fotoreportage ifrån Släktforskarveckan i Skåne 2019

Lunds Idrottsplats 100 år

Elsie och Emils stulna ringar

Kort ref. över våra medlemsmöten våren 2019

Styrelsen m.m.

Höstens program i LSF år 2019

Våra medlemsarrangemang i Lunds släktforskarförning
sker i samarbete med Sensus Studieförbund.

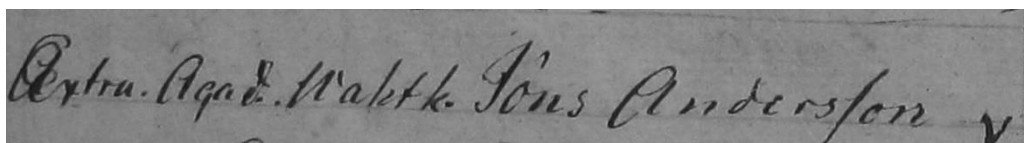
sensus
STUDIEFÖRBUND

Ordförandens spalt

Låt mig börja med en som jag tror ganska typisk händelse, när man letar i gamla arkivakter.

Jag hade härförleden anledning att ta fram Lunds husförhörlängd AI:1 från 1810 - 1813. Jag kommer idag inte ihåg grundanledningen, men efter att ha "bläddrat" några sidor, så fascinerades jag av frossandet i titlar. När jag stötte på den **Franske Parleuren** Peter Andreas Hericourt var jag helt fast. Vad gjorde en paroleur? Jag antar att han sysslade med det franska språket, kanske som översättare. Jag stötte på de flesta hantverksyrkena såsom snickare, målare, bleckslagare, skomakare och dess gesäller och lärgossar.

Jag fick grubbla en del på nedanstående rad innan jag kom på tolkningen.

När jag efter en stund stötte på en **Acad. Pedell**, så trillade polletten ner. Det stod förstås **Extra Academie Waktkarl**. Vad en akademisk vaktkarl hade för funktion kan man ju fundera över, det fanns nämligen även **Acad. Waktmästare**. Pedell var en befattning inom den akademiska världen med polisiära uppgifter. Namnet lever kvar i Lund som Pedellgatan. Prefixet **Acad.** förekom ibland ihop med titlar som Murmästare (~ byggmästare) och Broläggare: Förutom ett antal professorer så stötte jag på 2 personer, som lämnat spår efter sig till eftervärlden. **Acad. Fäktmästaren** Per Ling, som senare kallats den svenska gymnastikens fader. **Acad. Trädgårdsmästaren** Johannes Gernandt, vars namn lever kvar i bl.a. Gernandtska Lyckan.

När jag stötte på en **skoflickare**, så fick jag anledning att ta reda på vad en skoflickare gör. Jo han lagar skor medan skomakaren tillverkar nya skor. Jag hittade även en **clackare**. I dagens specialiserade värld kan man tro att han klackade skor, men troligen syftar ordet på en som sprider skvaller "klackar". En mycket vanlig titel var det något intetsägande **Borgare**, jag antar att det då syftar på näringar som handel, industri etc. **Handelsman** och **Hökare** var allmänt förekommande, men jag fick bläddra ett tag innan jag hittade något som associerade till restaurangnäringen. Så småningom fann jag ett antal **Tracteurer**, vilket troligen kan likställas med krögare.

Som alltid under äldre tid, så särbehandlades kvinnorna. De allra flesta stod som **Hustru, Piga** eller **Tjänsteflicka**. Det fanns även några **Demoiseller** och **Mamseller**, vilket väl syftar på ogifta ofta yngre kvinnor. Efter mannens bortgång stod kvinnorna som **Enka, Enkefru**. Koppningen till den avlidne mannen behölls ibland genom att det stod t.ex. **Skomakaren Nordströms Enka**. Titeln **Quinnan** var ganska vanlig. Jag antar att det stod för ensamstående ogift kvinna. Jag lade inte märke till några kvinnor, som var upptagna som näringsidkare.

Jag noterade även ett ur jämlikhetssynpunkt positivt drag. Det stod nästan genomgående om makarnas barn att de var bådas son / dotter.

Låt mig nu lämna kåserandet och gå över på föreningens verksamhet.

Efter mitt första år som ordförande har jag någorlunda lärt mig den löpande verksamheten. Jag har även fått inblick i verksamheterna inom såväl Skånes Släktforskarförbund som i det nationella förbundet. Jag anser att även om föreningens medlemskap i dessa båda förbund kostar en del så har vi glädje av att vara med och kunna dra nytta av deras utbud av produkter och arrangemang. Jag tänker t.ex. på de DNA-caféer, som anordnas på ACS, där flera av föreningens medlemmar har deltagit. Ett antal av föreningens medlemmar är även aktiva i olika gemensamma projekt som det nationella Namn åt de döda, Skåneprojektet Oäkta barn och verksamheten med Jourhavande släktforskare på ACS.

En stor del av styrelsens verksamhet går till att planera och genomföra de medlemsmöten som vi håller under året. Vårens möten finns beskrivna på annan plats i tidningen liksom programmet för hösten.

Där står också, vilket bekymrar mig mycket, att antalet mötesdeltagare stadigt legat på en mycket låg nivå. Möjligen kan ombyggnadsarbetena orsakade av spåravningsinförandet ha avskräckt en del, men det är bara en delförklaring. Frågan blir då vilken typ av verksamhet vill ni som medlemmar se att vi anordnar. Jag kan notera att de DNA-träffar, som vi har anordnat, har varit omtyckta. Det kommer en ny sådan träff under hösten. Är felet att flera av våra programpunkter har legat lite utanför själva släktforskningen? Vi har fått förfrågan från Träffpunkt Arkivgatan att anordna en släktforskningskurs under hösten, är det intressant för er? Man kan också tänka sig en serie föredrag om olika specialområden som t.ex. emigrantforskning, soldatforskning, forskning i Danmark etc. Som ni förstår, så vill vi i styrelsen gärna ha förslag / idéer från er medlemmar. Hör av er till ordf@lundsslaktforskarforening.se eller till någon annan i styrelsen.

Meddelande

Vår hedersmedlem Inger Rudberg har avlidit i en ålder av 96 år.

Föddes 13 november 1922 i Skagen och dog den 12 maj 2019 i Lund

Hon har gett ut fyra böcker:

Ett gammalt skolhus i Lund.

Tre gårdar i Lund.

Söta Louise och ollonfläsk.

De levde på Fjällbacka strand, bilder och berättelser från Fjällbacka, Mörkull och öarna.

Inger Rudberg har även skrivit en del artiklar som varit publicerade i Lundagenealogen.

samt varit föreningens ordförande under åren 1991 - 1998

Släktforskar dagarna
24-25 augusti 2019 i Borås

Hemsida: <https://sfd2019.se/>

Om ni har vägar förbi Borås denna helg, så passa på att besöka Släktforskar dagarna.

”Lika torr till sitt väsen som till sin corpus”

Dåtidens lundabor i levnadsminnen och reseskildringar

Av Markus Gunshaga

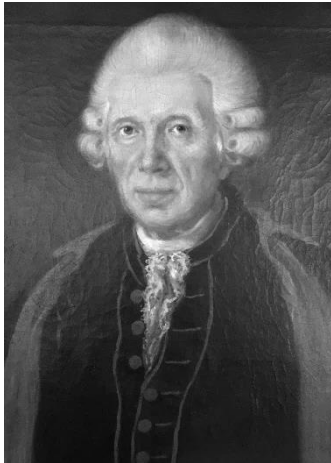
För oss släktforskare som har rötterna i Lund ges många möjligheter att finna uppgifter om förfäderna i staden. Kyrkoböckerna är gamla, död- och begravningsboken tar sin början 1703 medan både födelse- och dopboken samt lysnings- och vigselboken når ända tillbaka till 1671. De med personregister kompletterade husförhörslängderna påbörjas 1813, boupteckningar och arvskiten finner man så tidigt som 1647 och för den som orkar plöja domböcker är dessa bevarade för rådhusrätten från 1680 och kämnärsrätten från 1642. Åtminstone de tre sistnämnda arkivserierna kan ge så kallat ”kött på benen”, men många gånger handlar det främst om ekonomiska överföringar och tvister som på sin höjd ger genealogiska ledtrådar – så vart kan då släktforskaren hitta mer personliga uppgifter om förfäderna? Hur såg de ut? Hur bodde de? Vilka egenskaper hade de? Sådana frågor kan besvaras i litteraturen, som är ovanligt rik i Lunds fall. Genom åren har nämligen många människor kommit i beröring med lundaborna eller till och med bott i staden, inte sällan studenter som efter avlagda examina begav sig ut i stora världen, blev betydelsefulla män i samhället och så småningom nedtecknade sina levnadsminnen. I dessa skildringar ges ofta studentåren stort utrymme, och därmed är chansen stor att man möter dåtidens lundabor i all sin glans.

Lund är ju som bekant en utpräglad studentstad, och av den anledningen ges akademikerna en framträdande plats i de bevarade minnesskildringarna. Bibliotekarien och författaren Carl Christoffer Gjörwell (1731–1811) spenderade exempelvis tre år i staden vid 1740-talets mitt (på den tiden var det inte helt ovanligt att bättre bemedlade

barn skrevs in vid universitetet redan i barn- domen), och har efterlämnat otaliga skildringar av professorerna. Bland annat beskrivs dåvarande biskopen Henrik Benzelius som ”en lång mager och ej synnerligen behagelig man, *odio theologico plenus* [full av teologiskt hat], fullkomligen orthodox”, domprosten Johan Engeström var ”en stor fet och theologice wacker man, har ett alldeles orthodoxiskt ansigte, ser myndig och dryg ut, som han ock är”, professor Ambrosius Westring ”är ganska confus i hufwudet, går allt för prydligen med sin kappa och doctors hatt” medan slutligen Ramlösa brunns store upptäckare, medicine professorn Johan Jacob von Döbeln sägs vara en ”god practicus, stor pratare, såg just tyskaktig ut. Han läste en gång i physiologien och talte om, att de som hade höga pannor ägde stort wett, men allt medan han läste, sköt han efterhand peruquen upp, så att han wid lectionens slut fick en dubbelt högre panna än han hade förut”.

En annan gammal lundaakademiker som omnämns i litteraturen är historieprofessorn Sven Lagerbring, skildrad genom författaren Johan Christopher Barfods (1753–1829) penna kort efter sin död 1787:

”Ännu i fjol promenerade han helt ensam långt utom staden, fastän hans släpande fot gjorde gången nog tung och hans över måttan lutande huvud tycktes varje ögonblick taga övervikten. Långt ifrån att med grannlagenhet vårda en bräcklig kropp åt och drack han vad helst som smakade honom och satt långt in på sommaraftnarna uti sin trädgård. Han besvarade alla härvid gjorda påminnelser med en viss doktors utlåtande till en 80 års gumma, att ’det ej lönte mödan att bota henne’.”

Nu har ju emellertid inte alla människor professorer eller domprostar i släktrådet, och även om sådana herrar ges störst utrymme i den litteraturen erbjuder de bevarade reseskildringarna och levnadsminnena många skildringar av stadens allmänhet. Sedermera häradsprosten Severin Schlüter (1716–1797) i Borgeby spenderade exempelvis sin första studenttid inlogerad hos en borgare i staden, en tid han beskriver såhär:

***Sven Lagerbring (1707–1787),
professor i historia vid Lunds universitet.
Porträtt hos Historiska institutionen vid Lunds universitet,
foto: M. Gunshaga***

”Mitt första logis var i Gråbrödersgatan, hvarest jag hos borgaren Jöns Svensson hade ett godt kvarter, spisade der och gaf för middag och aftonvard allenast 6 dr smt, hvilket härrörde af det lätta köpet på spanmälen, (t. ex. 1 t:na råg 4 dr och 1 t:na korn 1 dr 16 öre och 1 t:na hafre 24 öre smt, och så var det med alla öfriga victualier). Hos denne borgare spisade 12 studenter. Vi fingo 3 goda rätter mat till middagen och 2 till aftonen. Kammaren betaltes med 10 dr smt för hela året. Då kunde fattiga studenter uppehålla sig vid academien!”

En annan lundabo som möter oss i litteraturen är vagnmannen Jöns Larsson, som dock ges en mindre smickrande karakteristik av sedermera akademismeden Petter Löwegren (1783–1871) som mot slutet av sitt liv nedtecknade sina levnadsminnen. Löwegren återkallar bland annat en episod då han skulle köpa kol av råd- och handelsmannen Olof Liljewalchs i dennes köpbod:

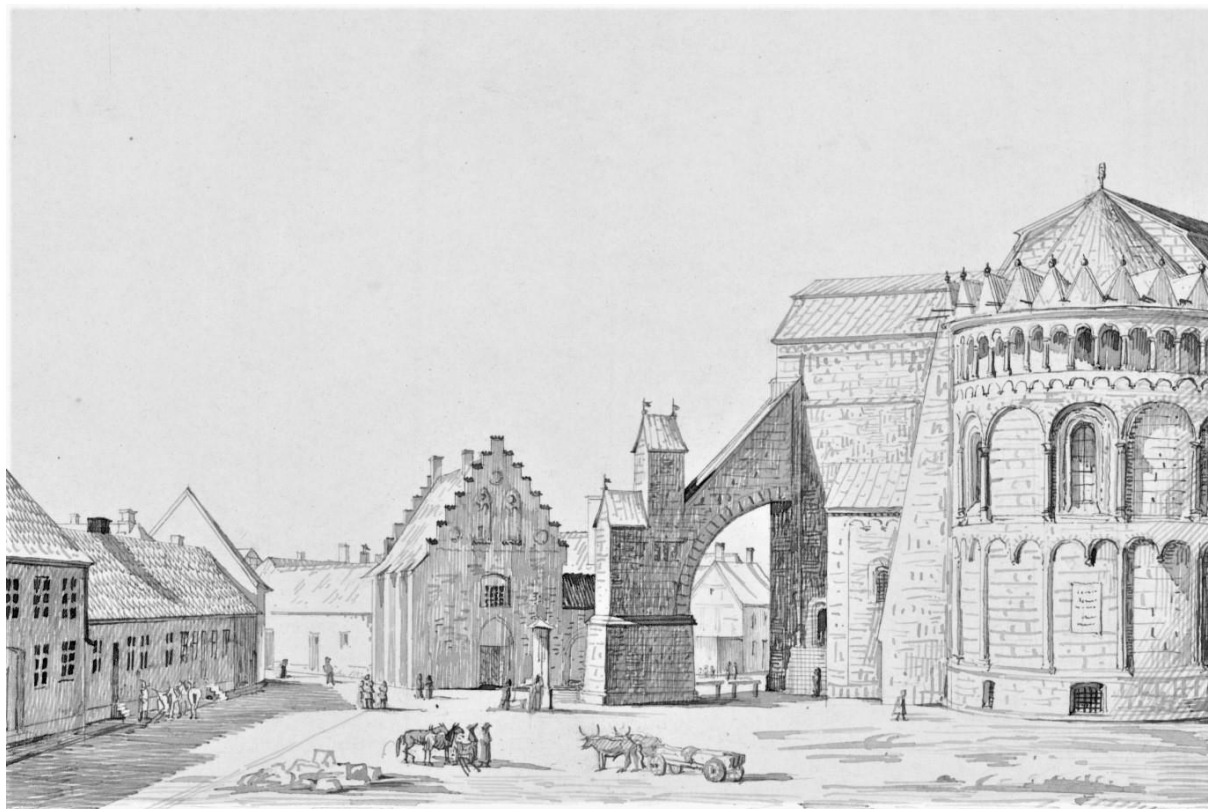
”Där står då en vagnman, som hette Jöns Larsson, en fyllburk och i allo en oborstad människa. Han var fader åt sadelmakare Jönsson och nuvarande prosten Peter Jönsson. Denne stod och hade en hel hop med hams om min fader i anledning av att

han fått ett par örfilar ett par dagar förut. Blodet jäste i mig över detta hans hams. Jag hoppar upp åt honom och med knuten hand hugger honom för näsan, så att blodet strömmade av den. Handelsmannen sa: ’Det var rätt min påg. Här står du, ditt fyllesvin och överfaller folk. Och rör du barnet, så ska jag kalla in mina drängar, som skall leda dig ut. Där har du lakrits.’ Sedan sa han: ’Jag får min själ sanna ordet, att det är bättre ge en påg en kaka än en örfil.’”

Petter Löwegrens utförliga släkt- och levnadsminnen publicerades för övrigt av ättlingen Yngve Löwegren i föreningen *Det gamla Lunds* skriftserie nr. 27 (1945) och 33 (1951), och även om de förstnämnda av förklarliga skäl främst kretsar kring Löwegrens egen släkt är båda skrifterna väl värda en genomläsning. Förutom ovärderligt kött på benen ges nämligen många intressanta genealogiska uppgifter om dåtidens lundabor, som kan vara svåra att finna någon annanstans. Löwegrens andra hustru Catharina Lovisa Lundbergs släkt beskrivs exempelvis såhär:

”Min hustrus fader, Carl Christian, var född i Lund och hade tagit sitt namn, Lundberg, troligen efter sin styvfader, som hette Hesselberg. Han satte Lund framför Berg och fick således Lundberg. Såväl styvfader som styvson voro skraddarmästare här i Lund. Min hustrus morfader hette Möller och var skomakaremästare här i Lund och var preussare född och troligen kommit hit till Sverige under pommerska kriget.

Min hustrus moder hette Catharina Lovisa Lundberg, född Möller och ägde sju barn: av vilka endast ett par skola omnämnas. Sonen Carl Joachim, är trädgårdsmästare här vid Botaniska trädgården [...]. Han är gift med Maria Hesselgren, vars fader är pastor Hesselgren. Sonen Petter Gustaf, djurläkare i Skara.”

Zeuthen, "Parti af det Ydre af Choret af Domkirken i Lund", teckning från 1843. Nationalmuseet i Köpenhamn, 1955:187.

Löwegrens berättelser omfattar även personer som sedermera lämnade Lund. År 1803 reste han exempelvis i sällskap med målaren och lundabon Peter Eriksson till Köpenhamn, en stad som tydligen kryllade av före detta lundabor på den tiden:

”Även voro vi hos en bokbindare, som varit sin egen i Lund, där han var född. Han var svåger med handlande Winqvist här i staden. Han hette Didrik Wilhelmsson Balkhoff. De voro alltför många att upp-räkna alla de svenska och bekanta, som där

träffades. Eriksson for på sitt vis genom staden för att handla färgsorter. Nu voro vi en hel mängd. Min bror Carl förde oss till Bohemans palats. Där i en av källrarna bodde en, som hette Lindberg. Han hade varit smedgesäll och arbetat hos Hempel i Lund. Han rymde med Hempels dotter kort efter det hon hade haft bröllop med en hökare, som hette Abraham Lundberg, broder till den så kallade Bengt Lundberg, samma Bengt, som lärt smed hemma hos min far.”

Nils Petter Osberg (1813–1892), sedermera privatlärare i Malmö men under många år boende i Lund som student och skolelev, är en annan person som efterlämnat ovärderliga skildringar av dåtidens lundabor. Hans gamle lärare Måns Nilsson (1789–1833) och dennes stränga bestraffningsmetoder skildras exempelvis såhär:

”Det var hos en skolmästare Nilsson, boende i en liten envåningsgård vid öfre ändan af Skomakaregatan, som jag lärde utantill Luthers lilla Cathekes, blef något bekant med Bibliska historien och inhemtade principerna i skrifkonsten. Denne Nilsson var ganska sträng, han liksom nästan alla lärare på den tiden. Rottingen var hans ultimata ratio. [...] För gröfre fuffens, skolkande m.m. undfägnades förbrytaren först med stryk, och sedan måste han en timme eller två stå ’med skammemössan’. Denna var en utnött, gammal och bucklig hatt, som blifvit köpt af någon tiggare eller annan vagabond.

Stadsbor på Mårtensgatan i Lund 1826; tuschteckning av Gustaf Wilhelm Palm. Nordiska museets arkiv, NMA.0070118

På hattens främre sida var en papperslapp fastklistrad, hvarpå en käring försedd med ris och dragande en pojke i håret var tecknad. Utstyrd i denna hufvudbonad måste den brottslige stå i ’skammekroken’ i åsyn af sina kamrater och läsa sin lexa.”

Osbergs lundaminnen kryllar av personskildringar som ger kött på benen så att det både räcker och blir över – akademikamrer Grähs berättas exempelvis vara ”ungkarl, lika torr till sitt väsen som till sin corpus, och lefde indraget. Snusade mycket”, musikläraren Lethin beskrivs som ”en temligt lång och mager man, med ett finbildadt, blekt, något fräknigt ansikte och tunnt rödaktigt hår, gaf mot 12 sk. rgs. i timmen undervisning i violin- och pianospelning, flöjt och harpa”, och handlanden Rochius sägs vara ”italienare till börden, var en liten och kostlig figur med svällande ’dubbla’ läppar, öfver hvilka svenska språket, ehuru brutet, halkade ledigt såsom ärter”.

Man får nog säga att levnadsminnena utgör lundalitteraturens största del, men det finns även ett antal reseskildringar eller resedagböcker som är minst lika intressanta. Ur ett källkritiskt perspektiv är dessa kanske till och med *ännu* mer intressanta eftersom de ligger närmare i tiden i förhållande till det som beskrivs, än levnadsminnena, som ju ofta nedtecknades sedan decennier passerat. Den 1 augusti 1759 anlände till exempel författaren och släktforskaren Abraham Hülphers (1734–1798) till Lund, där han bland annat uppmärksammade stadens industrier:

”Handelsman Apelberg har kardefabrik och skall uppsända ansefliga kvantum kardor till Stockholm och städerna; vid lackfabriken, som samma man äger, har ännu icke blivit börjat arbeta. Tapetfabrik har handelsman Apelgren privilegier anlägga, men icke ännu skett. kopparslagare Bergman har nyligen anlagt en oljestamp, som är rapsatsplanterarna till fördel, vilka här in loco få avsätta sin rapsat.”

Skildringen ovan ger för övrigt viktiga pusselbitar till undertecknads egen släktforskning.

Min anfader Reinhold Flinkenberg (1736–1790) var nämligen född i Västmanland, blev i unga år kardmakargesäll i Stockholm och hamnade i slutet av 1750-talet i Lund där han var inneboende hos den ovannämnde handelsmannen Appelberg. I många år har jag funderat kring varför Reinhold lämnade Stockholm för Lund, och varför han bodde hos just Appelberg – två frågor som väl utan tvekan besvaras i Hülphers resedagbok den 1 augusti 1759. Den som har rötterna i Lund har alltså all anledning att undersöka de levnadsminnen och reseskildringar som publicerats genom åren, för med lite tur är det kanske just där du hittar den saknade pusselbiten eller det ovärderliga köttet på benen.

Källor och litteratur:

Barfod, Johan Christopher, *Märkvärdigheter rörande skånska adeln*, Lund: Ekstrand, 1976 (s. 10-13).

Leide, Arvid, *Akademiskt 1700-tal. Minnesbilder från Lunds universitet* (Det gamla Lund 53), Lund : Gleerup, 1971 (s. 10-12).

Löwegren, Yngve, *En lundensisk borgarsläkt. En skildring av släkten Löwegren byggd på akademie smeden Petter Löwegrens och professor Michael Kolmodin Löwegrens anteckningar* (Det gamla Lund 27), Lund : Föreningen Det gamla Lund, 1945 (s. 30, 68).

Löwegren, Petter, *Lundensisk vardag för 150 år sedan. Ur Petter Löwegrens minnesböcker* (Det gamla Lund 33), Lund : Föreningen Det gamla Lund, 1951 (s. 11, 20).

Osberg, Nils Petter, *Lundaminnen från 1820-, 30- och 40-talen* (Det gamla Lund 8-9), Lund : Föreningen Det gamla Lund, 1927 (s. 12, 20, 27, 61, 115).

Schlyter, Severin, ”Prosten Severin Schlyters anteckningar. Ur Borgeby kyrkoarkiv”, i *Skånska samlingar / utgifna af Martin Weibull*, 1892. II, 1 (s. 65).

Skåne genom två sekler. Reseskildringar från gamla tider / samlade och utgivna av Harald Schiller, Falköping, 1934 (s. 74, 82).

Ester Almqvist – bortglömd konstnär

Hon var känd och uppskattad under sin levnad men trots hennes breda konstnärskap och intressanta utveckling är hon nästan helt okänd idag.

Ester Almqvist föddes 1869 i Bromma. Hon var första barn till Knut Almqvist som kom från en småländsk präst-släkt och hans andra hustru Augusta Swahn, uppvuxen i en kamrersfamilj i

Jönköping. Fadern hade tidigare varit gift med poeten och psalmförfattaren Lina Sandells syster Charlotta Fredrika som dog 1859.

Hon efterlämnade tre barn. 1860 gifte Knut Almqvist om sig med den tjugo år yngre Augusta. Förutom Ester fick de ytterligare två döttrar.

Prästen och läraren Knut Almqvist var föreståndare för EFS teologiska skola på Johannelunds gård i Bromma. När Ester var sex år fick fadern en kyrkoherdetjänst i Småland och där dog han tre år senare. Äldsta dottern var gift i Stockholm och kvar blev modern Augusta med fem barn att försörja. Hon tog då emot privatelever och drev en bokhandel med religiös litteratur.

Styvsonen emigrerade till Amerika 1882 och dottern Matilda dog ett par år senare. Augusta och döttrarna Hedvig, Ester och Maria flyttade då till Stockholm men alla utom Maria återvände till Småland efter sekelskiftet.

Ester utbildade sig till teckningslärare på Tekniska skolan (nuvarande Konstfack). 1892 börjar hon på Valands konstskola i Göteborg, där hon hade Carl Larsson som lärare och Albert Engström som studiekamrat. Här utvecklar hon ett nationalromantiskt stämningsmåleri med ljus och skuggor. Under de första åren är familjen och hemmet hennes främsta motiv.

För att försörja sig under utbildningen skriver hon och illustrerar barnböcker, till exempel *Lille Erik och hans lekkamrater* (1894) och *Alla glada barns ABC* från 1899.

Hon var medlem av Konstnärsförbundet under några år och deltog då i flera utställningar. 1900 är hennes målning *Hängbjörken* med på världsutställningen i Paris och 1904 deltar hon i världsutställningen i S:t Louis.

Ester var en av många konstnärer, författare och musiker som hade sina rötter i svensk prästgårdsmiljö – en miljö som uppmuntrade även kvinnor till studier och en annan livsväg än familj och hushåll. Trots det kände hon sig ibland tyngd och tillbakahållen av sin bakgrund som hon upplevde som tung och bondsk. Konstnärsvännerna – solmänniskorna – var kontrasten, de ljusa och livsbejakande. Hon gör studieresor till Berlin och Paris tillsammans med vänner. Hennes konst skildrar allt oftare arbetande människor i en expressionistisk stil med starka färger och breda penseldrag.

Under studieåren blev Ester god vän med bland annat några kända skånekonstnärer, Tora-Vega Holmström, Agda Holst och Ellen Trotzig, och från början av 20-talet levde hon i Lund.

Även systemen Maria flyttade till Skåne, ett par år före Ester. Hon var särskolelärare och föreståndare för Möllevångshemmet i Lund.

Ester hade sedan barndomen en deformerad rygg [skolios?] och de sista åren fram till sin död 1934 led hon av svår värk. Ester är begravd på Norra kyrkogården i Lund.

Hon donerade sina målningar till Malmö Konstmuseum, som därmed har landets främsta Ester Almqvist-samling. Delar av samlingen visades nu senast december 2018-april 2019.

Systemen Maria grundade *Ester Almqvists minnesfond* som delar ut stipendier till konstnärer födda eller verksamma i Skåne.

1991 valdes Ester Almqvists målning *Sammankomsten* av FN till ett frimärksmotiv som illustrerar rätten till fredliga möten och sammankomster.

Marianne Kindgren

Källor:

Fagerström, Linda: *Ester Dorothea Almqvist*.

Artikel i Svenskt Kvinnobiografiskt lexikon.

www.skbl.se.

Sundberg, Martin: *Ester Almqvist –*

solmänniskan. Malmö Konstmuseum 2018.

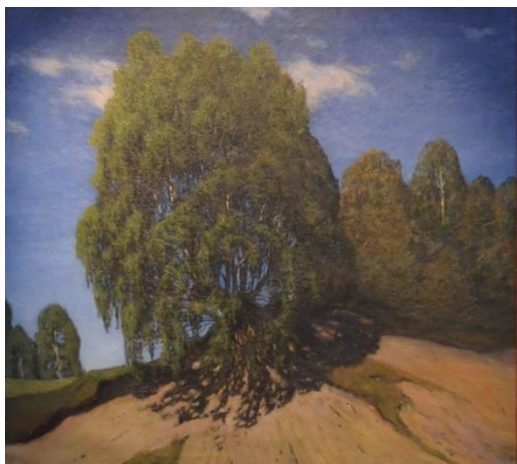
Kyrkböcker för Bromma, Nöbbele (F), Korsberga

(F), Värnamo, Lomaryd (F), Botkyrka, Lund

dkfs.

Kungl. Bibliotekets katalog libris.kb.se

Ett axplock av hur Ester Almqvist målade under olika tidsperioder

Hängbjörken 1900

Självporträtt 1901

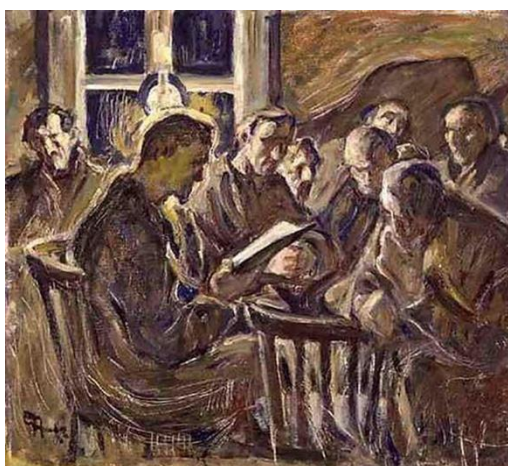
Familjegrupp 1909

Potatisplockning 1914

Sågverket Aneby 1916

Sammankomsten 1929

Rapport från Släktforskarvecka Skåne 2019

Måndagen den 1 juli gick startskottet för Skånes Släktforskarförbunds (SkSF) satsning på en släktforskarvecka i Skåne. Idén kommer från Dalarna, där man i år har sin släktforskarvecka för tredje året. Tanken är att semesterlediga skåningar och turister med släktanknytning till Skåne under en vecka skall kunna besöka olika delar av Skåne, där de lokala släktforskarföreningarna har gjort upp ett dagsprogram för sin ort.

Förutom Skånes Släktforskarförbund, Riksarkivet/Landsarkivet och Arkivcentrum Syd (ACS) deltar följande medlemsföreningar: Lund, Mellanskåne, Staffanstorp, Eslöv – Höör, Österlen, Ystadbygden, Söderslätt, Kristianstadbygden, Göinge, Åsbo samt Kävlinge. Dessutom medverkar de fristående släktforskarföreningarna Kullabygden och Ängelholm.

SkSF och Riksarkivet/Landsarkivet hade satt ihop ett digert program med ett flertal föreläsningar i hörsalen. Parallellt kördes snabbkurs i släktforskning och visning av arkiven ett antal gånger under dagen. Vi (LSF) hade ett informationsbord utanför hörsalen, vi hade också ordnat med bemanning av jourhavande släktforskare under hela dagen.

Under eftermiddagen hade vi ordnat en guidad rundvandring i Lund. Förutom LSF så hade flera av de deltagande föreningarna egna bord, där de informerade om sin verksamhet och sina lokala program senare under veckan.

Vi var en samling funktionärer, som lite nervöst undrade hurdan uppslutning det skulle bli. Det verkade dock som om SkSF:s ambitiösa marknadsföring tillsammans med föreläsningsprogrammet hade fått genomslag. När **Hans-Göran Nilsson** från SkSF och **Jan-Eric Bruun** från Riksarkivet tillsammans invigde veckan, så var hörsalen på ACS drygt halvfull (c:a 70 personer). Anledningen till det, var kanske inte själva inledningen utan efterföljande punkt på programmet.

Då berättade två av deltagarna i 2017 års upplaga av Allt för Sverige, **Jason Blohm och Erica Anderson**, om hur deltagandet i programserien förändrat deras liv och vad kontakterna med de ”nya” släktingarna i Sverige har betytt för dem. De har båda gjort upprepade besök i Sverige efter programmet. Bland övriga föreläsningar kan nämnas **Brottsplats Skåne**, där Jan-Eric Bruun initierat talade om forskning i Polisens arkiv och **Att skapa en släktbok**, där Lennart Magnusson från Malmö Släktforskarförening berättade om sina erfarenheter. Lennart startade med att skapa en fil i RTF-format (Rich Text Format) innehållande en antavla i tabellform från släktforskarprogrammet och kompletterade sedan denna med text och bild och fick på det viset relativt enkelt ihop en fyllig släktbok. Lennart tipsade också om fördelen av att lägga in foton i en tabell. Det är då lättare att kontrollera var i texten bilderna skall hamna. Även dessa föreläsningar hade runt 60 personer som åhörare.

Det allmänna intrycket var att dagen varit lyckad och välbesökt.

När guiden Lars Lundberg kom till domkyrkan några minuter före utsatt starttid 16:30, så var vi 17 personer, som väntade på vandringen. Ett par hade väntat sedan 16:00, då det tyvärr hade varit fel tidpunkt i programfoldern. Himlen såg ganska dramatisk ut, men Lars hävdade att det bara skulle bli någon minuts regn, då Lund enligt prognosmakarna låg precis i kanten av regnmolnet. Det blev dock ganska häftigt regn, så vi fick börja rundvandringen med att skula i domkyrkans vapenhus. Lars är ju en van föreläsare och guide, så han passade på att dra Lunds historia och berätta om de olika arkeologiska utgrävningar i Lund som han deltagit i. Eftersom regnet höll på i c:a 20 min, så fick vi en grundlig lektion om historien med start på Uppåkratiden, flytten till nuvarande läge, medeltiden med dess 27 kyrkor, varav endast två blev kvar efter reformationen i Danmark år 1536. Kyrkans personal delade ut enkla regnponchos till dem, som önskade. Även om regnet innebar att turen i Lund blev ganska kort, så var deltagarna i gruppen nöjda efter en trevlig och informativ vandring.

Fotoreportage ifrån Släktforskarvecka Skåne 2019

Invigning

Brottsplats Skåne med Jan-Eric Bruun

En grupp samlas inför visning av arkiven

Skulning i vapenhuset

Jason Blohm och Erica Anderson

Intresserade åhörare

LSF's bord

Efter regnet

LUNDS IDROTTSPLATS

av Bengt Schultz

Foto: Bengt Schultz

Lunds idrottsplats, eller, Centrala Idrottsplatsen som den heter idag, är av många anedd som en av Sveriges vackraste idrottsplatser. Det må vara hur det vill med det, men det är helt klart att det är Sveriges äldsta nu i bruk varande idrottsplats.

Arbetet med att bygga idrottsplatsen startade 1891, på en mark som tidigare varit en lertäkt. Den invigdes högtidligen den 24 januari 1892. Men det fick bli en andra invigning året efter, eftersom cykelbanan inte var färdig 1892. Vid invigningen 1893 kom banan att bli Sveriges tredje velocipedbana. Banan var kraftigt doserad och lutade inåt.

Denna dosering och lutning finns delvis kvar och när IFK Lund skulle arrangera stafett SM i friidrott i mitten på 1990-talet, blev banorna inte godkända för att kurvorna var för snäva. Vilket gjorde att tävlingarna fick flyttas till Malmö Stadion.

Med stor aktivitet hade Lunds Bicycle klubb, Lunds Skridskoklubb och Lunds Kägelklubb bedrivit aktiviteter sedan mitten av 1880-talet. Idrottsplatsen sköttes av föreningarna, men när föreningarna slogs samman, så övergick skötseln till Föreningen Lunds Idrottsplats.

Verkställande direktör för föreningen vid denna tidpunkt var kaptan P. G Sjövall.

Förutom styrelsen hade föreningen Lunds Idrottsplats en rad huvudmän. Dessa kom från stadens högre stånd och låt mig räkna upp några: Major J. G Thulin var ordförande, Stadsläkare Henrik Ryberg v. ordförande, Doktor F.A. Tornberg, v Krigsdomare Torsten Ugglå, Professor E. Wahlberg, Adjunkt Aug. Wilke, Direktör Axel Andersson, Professor J Borelius, Major Gust. Cavallin, Handlande Otto Grahn, Inspektör W. Hedemann-Gade, v Häradsövding O Heyden, Ingenjör Wilhelm Laurell, Professor Joh. Lindskog, Fröken Hilda Lysander m.fl.

Sjövall utarbetade en historik om idrottsplatsen med anledning av ombyggnad och **nyinvigning den 1 juni 1919**. Ur bl.a. denna historik har jag att hämta information, men kommer också att lägga in egna minnen från perioder i mitt liv då jag tillbringade många timmar dagligen som ungdomstränare och styrelseledamot i IFK Lund Friidrott

Men jag har också tillbringat mycket tid på idrottsplatsen under mina uppväxtår under 1950-talet.

Min mormor och morfar bodde i Järnvägshuset, de stora gula byggnaderna intill tennisbanorna. På den plats där Bollhuset byggdes i mitten på 1960-talet var tidigare stora grusplaner. Tänk vad man sprungit och jagat boll där!

Det blev klart för styrelsen att fotboll och löpning alltmer tog över på idrottsplatsen och att densamma behövde genomgå en grundlig ombyggnad och modernisering, om den skulle motsvara tidens och idrottsmännens krav. På grund av världskriget, ja första alltså, så blev ombyggnaden försenad tre till fyra år.

En eldsjäl i idrottslivet i Lund i början på 1900-talet var W. Hedemann-Gade. Tack vare hans stora energi, brinnande idrottsintresse och personliga uppoffring i både tid, pengar och arbete lyckades man att skaffa det kapital som behövdes för att kunna bygga om och restaurera idrottsplatsen, men trots alla motigheter och svårigheter så stod alltså idrottsplatsen färdig sommaren 1919.

Ur all den information som ges om restaureringen saxar jag att arealen var 24,000 kvm varav 9,000 kvm var anordnade att om vintern användas till skridskobana och på sommaren fotbollsspel. Om man betraktar idrottsplatsens innerplan idag så ser man en markant höjdskillnad mellan gräsplanen och löparbanorna. Denna höjdskillnad beror på att vid ombyggnaden 1919 åtskildes isbanans bottenplan och velocipedbanan av en fyra meter gräsklädd dosering och velocipedbanan låg en meter högre, en höjdskillnad som ännu finns kvar. Isbanan eller skridskobanan var försedd med dräneringsnät som gjorde att den kunde fyllas med vatten gratis på efter hösten.

För isbanans spolning fanns och finns kanske kvar inlagda tvåtums rör kopplade till stans vattenledningsnät. För att få isen slät över hela ytan användes slangar. Från isbanan leddes vattnet bort i en 15 cm järnrörsledning med avstängningskran.

För torrläggning av bottenplanen sommartid fanns ett dräneringsnät på omkring 1,500 längdmeter dräneringsrör som är täckt av tegelstensskärv.

På den väl-dränerade gräsmattan på 2,5 tunnland idkades lawn-tennis på sex planer, fotboll och övriga slag av bollspel, krocket, kransspel, spjut- och diskuskastning, kulstötning och bågskjutning. Det fanns också trapets, ställningar för höjd- och stavsprång, som stavhopp benämndes då, m.m.

Men ombyggnaden innebar bl.a. också att kugelbanan togs bort, källbacke anlades i nordvästra hörnet och velocipedbanan minskades ner och ersattes av löparbanor. Vid velocipedbanans västra kant uppfördes en paviljong på 14 meters längd och 6.6 meters bredd och inreddes då till fyra rum, varav två hade flyttbara skiljeväggar så att det lätt gick att få en stor lokal. I toalettutrymmena fanns dusch. Klubbhusets grund gjordes så hög att den kunde användas till cykelställ.

Kostnaden för paviljongen uppgick till 2,500 kronor. Anläggningskostnaden uppgick 1919 till ca 10,000 kronor, men kostnaden för hela idrottsplatsens ombyggnad uppgår i runda tal till ca 50,000 kronor.

Som jag tidigare nämnt så förvandlades gräsyten till en stor isbana. Isbanan fanns kvar fram till att ishallen på Klostergården blev klar. Mången Lundabo har liksom jag lärt mig att åka skridsko på idrottsplatsen. Blev man sugen på godis eller varm choklad, ja då var det bara till att gå in i Paviljongen som på den tiden inrymde ett fik, ett välbesökt sådant. Paviljongen som idag är IFK Lunds kansli renoverades också 1919. Men det är ett helt annat minne som jag förknippar med paviljongen. På baksidan av huset fanns en kran med en fastkedjad bleckplåtsmugg.

Tänk er att ur denna mugg dracks det vatten av alla som var på isbanan. Jag kan inte tänka mig att dagens hälsovårdsmyndighet godkänt något sådant. Men samtidigt är det kanske så att dagens tjänstemän på myndigheten själv varit där och ”druckit mugg”.

Strax bakom målet på löparbanorna finns den gamla entrébyggnaden och verkstaden från 1919. Entrén innehöll bl.a. kontor. Själva ingången var en stor portal i gulmålat trä som bars upp av fyra doriska kolonner. På portalen var det ett stort gavelfält med texten MENS SANA IN CORPORE SANO. Fundera en stund på om ni vet vad det betyder.

En liten anekdot från ett insläpp till en fotbollsmatch någon gång i slutet av 1950-talet är följande. En liten kille, dvs. jag, kommer fram till vändkorset, vaktmästare Malmkvist tittar på grabben och säger; en sån liten ost kan väl krypa under vändkorset.? Sagt och gjort. Fast det tror ni inte ni som ser mig idag. Och Malmkvist fick ju på sikt rätt om kroppsformen!

Men det var inte ofta man gick denna väg in till match. Nej, bakom tennisbanorna finns stora och många träd och i skydd av dessa antingen klättrade man över staketet eller

kröp under detsamma. Och så smet man förbi vakterna som gick där! På den tiden stod striden om att vara bästa fotbollslag i Lund mellan Lunds GIF (rött/blått och Lunds BK (som jag vill minnas gult/svart på den tiden, numera gul/vitt) Lunds GIF gick sedermera genom hopslagning upp i Lunds BOIS.

Personligen tycker jag att det är synd att den gamla entrén inte flyttades till där dagens ingång är, utan revs någon gång på 60-talet.

Det stora måldomartornet byggdes på min tid i IFK Lund, dvs. på 1990-talet. Läktaren fick också sin första uppfräschning i ombyggnaden 1919. När omklädningsrummen vid dagen entré byggdes vet jag faktiskt inte, kanske de härrör från 1937. I varje fall fanns de där under mina ”uppväxtår” på idrottsplatsen. Bollhuset byggdes i mitten på 1960-talet och inrymmer bl.a. bowlingbanor och skjutbanor i källaren och idrottshallar i entrévåningen.

Under många år uppförde IFK Lund friidrott ett tält över den 60 meter långa löparbanan, men lät 1988 uppföra en friidrotts/bordtennishall intill bollhuset.

Egentligen skulle jag kunna skriva hur mycket som helst om Lunds Idrottsplats – Centrala Idrottsplatsen men redaktören vill ha mer och annat innehåll i Lundagenealogen så därför håller jag här. Du som blivit intresserad, till dig kan jag rekommendera följande källor:

Blom K A, Erlandsson C-E & Mårtensson J, *När idrotten kom till Lund*. 1991. (Gamla Lund årsskrift).

Lund utanför vallarna: bevaringsprogram del II 1996

Niléhn Lars, Wilhelm Hedeman_Gade, Svenskt hjulförbund och Lunds Idrottsplats. 1986. (ingår i Idrott, historia och samhälle s. 139-158)

Sjövall, Pehr Gustaf, Lunds Idrottsplats; historik utarbetad med anledning av platsens ombyggnad och invigning den 1 juni 1919.

www.kulturportallund.se

Mens Sana In Corpore Sano, ”En Sund Sjal i EN Sund Kropp”

Elsie och Emils stulna ringar

Text: Stina Loo

Det var en kväll i slutet av februari som en god vän uppmärksammade mig på en efterlysning på Facebook. Polisen i Höör hade hittat två ringar som de efterlyste ägarna till och min vän fick på känn att researchern i mig skulle vilja göra lite efterforskningar. I efterlysningen fanns det bilder på två ringar och följande text: "Polisen i Höör söker ägarna till dessa ringar. Namnet graverat i herr ringen är Elsie och i dam ringen Emil. I ringarna är det även graverat ett datum och årtal på 60-talet."

Jag kände direkt att detta skulle vara möjligt att hitta. Tänk att få hjälpa polisen - vilken välgärning! Och vilken utmaning för mig själv!

Jag loggade in på Arkiv Digital och någon timme senare skickade jag ett email till polisen i Höör med tre möjliga ägarpar till ringarna. Svaret kom morgonen därefter, där en vänlig polis vid namn Dan tackade för hjälpen. Sedan följde en mailkorrespondens, med fler detaljer kring målet och fler tips från mig. Efter övervägande med åklagaren fick jag veta vilket datum som stod i ringarna och det stod snabbt klart att det var ett par förlovningsringar de hade hittat. Dan berättade att han hade kontaktat släktingar till några av de par som jag tipsat om och att det verkade som att vi var på rätt spår.

Bara någon dag senare mailade Dan och berättade att han en halvtimme senare skulle förhöra en misstänkt person och delge en utredning på nästan 600 sidor. Ringarna var bara två av hundratals saker de beslagtagit i ett ärende som sysselsatt två poliser på heltid i två månader.

Som mest var det sex utredare som jobbade med detta. Det handlade om en anställd inom hemtjänsten som stulit från äldre personer i flera år: pengar, mediciner, smycken, av vilket bara en liten del kunde härledas till någon ägare. Det var därför som det blev så viktigt att hitta ägarna till Elsie och Emils ringar. Och med hjälp av mig och en annan släktforskare så lyckades de alltså till sist.

Hur gjorde jag för att hitta Elsie och Emil då? Jag började med att söka i Arkiv Digitals befolkningsregister från 1975 med sökorden Emil och Elsie och med begränsningen Malmöhus län. Med några finjusteringar – jag sökte till exempel på bara Emil och bara Elsie, eller skrev något av namnen i fälten för "Hushåll" istället – lyckades jag ringa in ett mindre antal personer. (Jag sökte även på Kristianstads län och de angränsande länen, men det gav inga bra träffar. Om jag inte direkt hade fått bra träffar i Malmöhus län hade jag utökat den geografiska sökningen ytterligare.) Jag gjorde även sökningar i registret för 1960 samt befolknings-CD:n för 1970, vilket gav ungefär samma resultat. Databasen Sveriges dödbok var också till stor hjälp, samt CD:n Begravda i Sverige.

Då återstod att titta efter årtal på 60-talet. I början visste jag inte om datumet gällde vigseln eller förlovningen så jag kunde inte utesluta att vigseln ägde rum senare eller inte alls. Nu kunde jag utesluta de som var gifta tidigare än 1960.

Sedan gällde det att klura ut vilka som hade namnen Elsie och Emil som tilltalsnamn. Det är ju inte troligt att man präntar in ett mellannamn i sina ringar.

Jag sökte på Ratsit.se där tilltalsnamn ibland är markerat. För de avlidna gällde det istället att leta bland be-gravningsannonser i dagstidningar, på Familjesidan.se och på Fonus minnessidor. Jag sökte även igenom gravstens-inventeringen och gravar.se. Med hjälp av dessa sökningar kunde jag utesluta några kandidater.

Efter några timmars efterforskningar hade jag tre möjliga par, vilka jag skickade till polisen.

Senare, när jag fick reda på att det faktiskt var förlovningsringar det handlade om, undersökte jag om det fanns någon tidningsnotis där förlovningen eklaterades, men inga lämpliga Elsie och Emil återfanns bland de lyckliga i tidningarna.

Jag sökte vidare men hur jag än vred och vände på sökningarna återkom jag hela tiden till de tre paren som jag hittade först. Särskilt ett av dem passade in på alla sätt, och det visade sig ju senare att det var just detta par som var de rätta ägarna till ringarna. Emil var avliden sedan flera år tillbaka, men Elsie lever och fick nu tillbaka sina ringar. Vilken lycka, och vilken underbar chans att få lyfta fram släktforskare som riktiga detektiver och en resurs för polisen att utnyttja till samhällets bästa.

Och till sist en gåta till er läsare, som jag fick mig till dels av släktingar från Roma på Gotland: vad blir Elsie och Emil baklänges?

Svar på gåtan: Isle of Lime = kalkstensön och Gotlandswhisky.

Min vän tog till sig den här berättelsen och berättade för en kontakt på Sydsvenskan om hur en släktforskare knäckte polisens gåta. Och rätt vad det var hade jag en reporter på tråden, som ville att jag skulle berätta om hur jag hjälpte polisen. Jag hade redan tipsat Släkthistoria om den här fantastiska historien och dagen efter ringde Expressen och Lokaltidningen. Som kronan på verket fick jag senare på kvällen ett samtal från TV Nyhetsmorgon. Mediakarusellen var igång. Jag fick gång på gång berätta om hur jag hjälpte polisen hitta ringtjuven i TV och i tidningar.

Mitt i allt detta grep Jante tag i mig. Vem är jag att berätta om ett komplicerat polisarbete, en simpel släktforskare som bara sökt i några befolkningsregister? Hade utmaningen varit större hade uppmärksamheten jag plötsligt fick känts mer berättigad.

Men så slog det mig: insatsen jag gjorde kvarstår, media till trots. Den pyttelilla pusselbiten jag och en annan släktforskare hittade gjorde att en person som stulit från äldre på det mest vedervärdiga sätt nu har fått sin dom. Och det är inte bara Elsie och Emils ringar som återbördats till sina rätta ägare, utan en hel del annat stöldgods.

Nöten må ha varit lätt att knäcka, men jag är glad att just jag fick möjligheten att knäcka den.

Kort referat över medlemsmöten våren 2019

Lunds släktforskarförening har under våren 2019 haft tre medlemsmöten, förutom årsmötet den **11 februari** där vår ordförande Claes Westrup redogjorde om ”**Hur skriva en bok**” Förutom en kort presentation av boken ”Ekö och dess historia under 200 år” innehöll föredraget diskussioner kring urval av data, disposition av innehållet, erfarenheter av olika hjälpmedel (programvaror) samt en del tips kring hantering av bilder i Word

Lars Johansson, kyrkoherde i Svedala, berättade den **18 mars** om Klågerups upproret 1811, en stor men ganska okänd händelse i svensk historia.

Bönder och drängar reste sig mot överheten i protest mot att fler människor skulle tas ut i krig. Redan under det första napoleonkriget 1805-1810 hade man tagit ut ca 30 000 ogifta män mellan 18 och 24 år till lantvärnet, som gjorde stora förluster. Upproret slogs ned och över 40 personer halshöggs på gården till Klågerups slott. Över 200 män fördes till Malmöhus där var tionde halshöggs och resten sändes till fångläger i Norrland. Dessa kom aldrig tillbaka.

Den **15 april** fick vi höra historien om hur Sturups flygplats kom till, från några streck och idéer på en servett till hur flygplatsen ser ut i dag. Tanken var från början att Sturup senare skulle ersättas av en storflygplats på Saltholm.

Berättare var Lars-Åke Holst, med ett förflutet bland annat som steward på Transair.

Måndagen den **20 maj** var det dags för en mycket speciell historia med rötter i Titanics undergång i april 1912.

Gunilla Genrup berättade historien om sin morfars syster Gerda Lindell från Råå.

Tillsammans med sin make skulle hon emigrera till Amerika och olyckligt nog fick de biljetter till RMS Titanics jungfruresa,

En resa som slutade med att över 1500 personer omkom. Gerda föll i vattnet men kunde ta sig till en livbåt där hon klamrade sig fast i relingen, men ingen i livbåten vågade dra henne ombord av rädsla för att båten skulle kantra. Gerdas fingrar smalnade i det iskalla vattnet, förlovnings- och vigselring gled av hennes finger och hamnade i livbåten där hennes make Edvard fick dem av en ombordvarande som förgäves försökt hålla fast Gerda. Hon försvann i djupet. Edvard dog även han, chockad och apatisk av hustruns död, och tappade då ringarna.

De överlevande omfördelades till andra livbåtar och togs senare upp av Carpathia. Kvar i livbåten blev tre stelfrusna manslik och när den påträffades drivande en månad senare återfanns ringarna i livbåtens botten. Via rederiet och UD återkom den till Gerdas familj, som hade identifierats via inskriptionerna och rederiets passagerarlistor. Ringarna har senare varit med på en rad utställningar om Titanic.

Vi hade nu hoppats kunna tillägga att det varit välbesökta medlemsmöten, men så har inte varit fallet. Varför?

Manfallet vid den spännande föreläsningen om ringarna kanske kan skyllas på det vackra vårvädret, men vi undrar ändå vad orsaken är när det endast kommer 15 personer av föreningens 148 medlemmar.

Har vi bjudit på ointressanta programpunkter eller finns det andra skäl?

Berätta för oss – och ge gärna tips på intressanta föreläsningssämnen och annat som ni vill att medlemsmötena ska innehålla.

Kontakta oss på
info@lundsslaktforskarforening.se

Styrelsen

Lunds Släktforskarförening LSF

Org.nr: 802420-3997

E-post: info@lundsslaktforskarforening.se

Hemsida www.lundsslaktforskarforening.se

c/o Lars-Åke Sellberg, Husmansvägen 10, 227 38 Lund

Ansvarig utgivare för "Lundagenealogen": Ordförande Claes Westrup

Medlemsavgiften är 160 kr/år och sätts in på pg. 498 47 45-2.

makar/samboende betalar 210: - kr tillsammans!

samt 200: - för enskild medlem bosatt utomlands.

Styrelse:

Ordförande: Claes Westrup

e-post: claes@westrup.se

Vice ordförande: Bengt Schultz

e-post: bengt.schultz@telia.com

Sekreterare: Margareta Arnell

e-post: margaretau.arnell@telia.com

Kassör: Lars-Åke Sellberg

e-post: la.sellberg@gmail.com

Styrelsemedlemmar:

Eva von Rosen

e-post: ev_rosen@hotmail.com

Anders Lindberg

e-post: aelindberg2004@yahoo.se

Marianne Kindgren

e-post: mykindgren@gmail.com

Revisorer: Sven-Erik Rydén (sammanställande), Nils-Erik Persson

Rolf Nilsson som revisorssuppleant.

Valberedning: Kerstin Olsson (sammanställande) Bo Kristensson och

Ingemar Åkesson

Föreningen, som hade 148 st. medlemmar vid utgången av år 2018, är ansluten till Skånes Släktforskarförbund och Sveriges Släktforskarförbund.

Lunds Släktforskarförenings hantering av medlemsuppgifter är anpassade till kraven i Dataskyddsförordningen (GDPR). Detta finns beskrivet på hemsidan under rubriken "Om LSF". De medlemmar, som inte har anmält en e-postadress men vill göra det, kan skicka e-post till medlem@lundsslaktforskarforening.se och be om en länk till ett anmälnings-formulär.

PROGRAM HÖSTEN 2019.

Måndagen den 9 september kl. 19.00.

Information/rapport från de olika projekt, som LSF deltar i.
Oäkta barn (Berit Aronsson)
Namn åt de döda (Rolf Nilsson)
Jourhavande släktforskare (Bo Nordenfors)
Lokal: Träffpunkt Laurentiigatan 18 (till vänster in på gården).

Måndagen den 14 oktober kl. 19.00.

DNA-kväll med Magnus Hellblom.
Kort introduktion följt av diskussion/frågor kring egna träfflistor
Möjlighet till topsning hos FTDNA.
Lokal: Träffpunkt Laurentiigatan 18 (till vänster in på gården).

Lördagen den 9 november: Arkivens dag, tema Gömt och Glömt

Föreläsningar, visning av arkiven och andra aktiviteter på ACS
Samarrangemang mellan olika arkivmyndigheter på ACS
Lokal: Arkivcentrum syd, Porfyrvägen 20

Måndagen den 25 november kl. 14.00–16.00

Studiebesök på UB, med fokus på tidningsarkivet.
*Tanken är att ta emot en grupp på runt 20 personer.
I helgrupp visas hur man går tillväga för att söka i tidningsarkivet och i andra samlingar. Sen delar gruppen upp sig i två så kan den ena titta på mikrofilmsläsesal och den andra gruppen kan titta i specialläsesalen (där man även läser de äldre tidningarna). Sen byter grupperna med varandra (de två läsesalarna ligger bredvid varandra).
Med tid för att ta sig fram i huset och med gruppbyte + frågor så kan detta nog ta runt två timmar.*
Lokal: Universitetsbiblioteket, Helgonabacken 1
Förnamälan krävs till Anders Lindberg e-post info@lundsslaktforskarforening.se

Torsdagen 12 september och torsdagen den 14 november kl. 16.00 – 18.00.

Anders Lindberg och Bengt Schultz kommer att vara jourhavande släktforskare på Stadsbiblioteket

På **Arkivcentrum Syd, Porfyrvägen 20, Lund**, håller vår expedition, tillsammans med SkSF, Öppet torsdagar mellan kl. 09.00 – 12.00.

Här kan du besöka SkSF:s referensbibliotek, köpa böcker och CD-skivor.

Hjälp i din släktforskning kan du få av våra medlemmar, som tjänstgör som *jourhavande släktforskare*, måndagar kl. 13.00–16.00, tisdagar, onsdagar, torsdagar kl. 09.00–12.00

I samband med ACS:s Onsdagscaféer även kl. 13.00–15.00